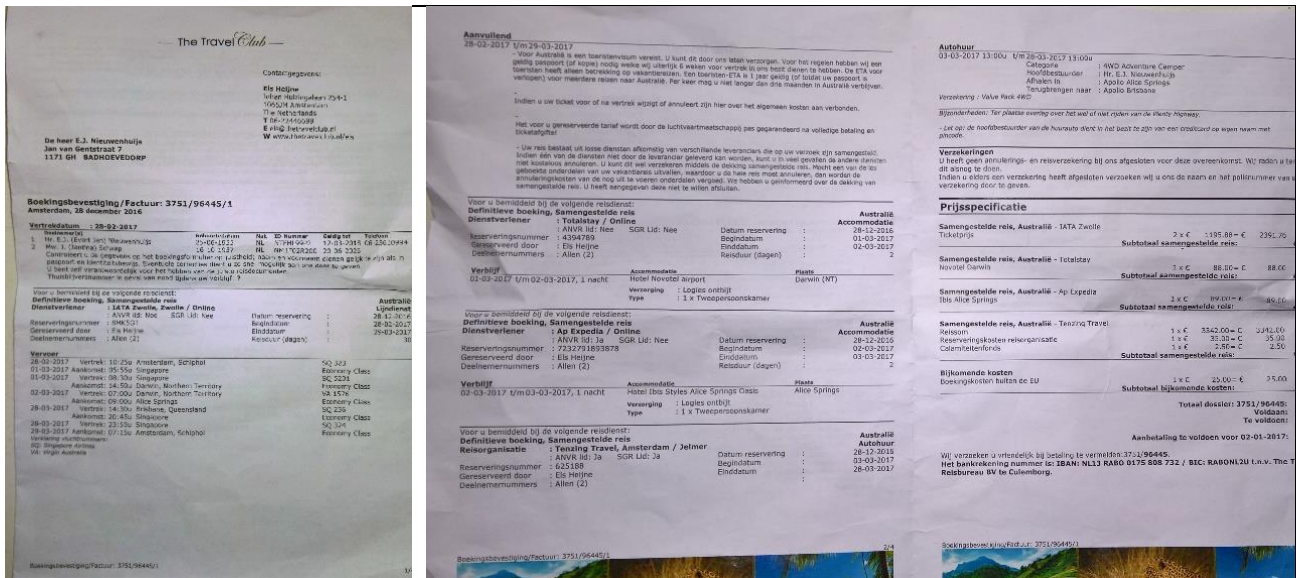

Alice Springs naar Brisbane 2017

Dinsdag 28 februari 2017

Om 7:15 stapten wij in de auto van Mathijs die ons naar Schiphol bracht. Het ging allemaal erg vlot. Wij waren ruim om tijd en konden direct inchecken en door de douane. Dat is nog eens selfservice; je schuift je paspoort in een gleuf en de poort gaat open. Daarna de bagage en bodyscan. Mijn fototas ging na de scan op een aparte band verder. Een explosievenscan volgde. Geen explosieven werden gevonden. 10 minuten na het inchecken stonden wij tussen de winkels van de belastingvrije omgeving van de luchthaven. Boekje en enkele tijdschriften gekocht. Tiny kon het niet laten om een Bluetooth-speaker te kopen zodat zij de gedownloade muziek van Spotify midden in de Outback kon gaan afspelen. Althans dat was de beoogde toepassing van dit stukje techniek. Tot half tien moesten wij ons vermaken met koffie. Toen naar de incheck-gate.

Om 10:45 zaten wij in de lucht op weg naar Singapore in een Airbus-350. Ik dacht dat het die hele grote Airbus was maar dat is de A-380. Deze A-350 was voorzien van grote schermen, usb-aansluiting en weer zo'n stomme 2-pins koptelefoon-aansluiting. Geen bluetooth natuurlijk om mijn koptelefoon mee te verbinden. Daar zat ik met twee lullige bijgeleverde oordopjes met daaroverheen de dure koptelefoon met antigeluid waarom alles te doen was, naar films te kijken. Paul's Verhoeven film waarin Huppert haar verkrachter uiteindelijk met een honkbalknuppel dood laat slaan, matig verhaal en film vond ik, en daarna twee Dan Brown verfilmingen Inferno en Angels & Demons met Tom Hanks. Vlak voor de landing nog de eerste Dan Brown verfilming de Da Vinci code gestart maar dat was meer om de tijd te vullen. In de opgenomen muziek had ik nu geen zin in. Gek hoe je daar soms helemaal geen zin meer in kan hebben na zoveel tijd te hebben gestoken in het downloaden daarvan op de telefoon. Vergelijkbaar met al die LP's die ik op CD heb gezet. Die CD's daarna nooit meer afgespeeld. Tiny lukte het om de hoogste score met het Tetris-spel te halen. Of dat van haar stoel of het hele vliegtuig ooit was is niet duidelijk.

Woensdag 1 maart 2017

Singapore. Nog steeds al die verlichte bootjes een paar honderd meter van het vaste land die daar schijnbaar goedkoop overnachten of zo iets. De aankomst was in Terminal 3, de nieuwste terminal. Wij moesten met het shuttletreintje naar Terminal 2 aan de overkant en hadden 2 uur overstaptijd. Op de vertrekboards nergens een vlucht naar Darwin te zien. Na drie keer de papieren te hebben bekeken stond hij er ineens op. Ruim op tijd zaten wij klaar bij de gate voor de volgende incheck. Veel valt er niet meer te kopen op die luchthavens maar wel mijn verloopstekker voor de koptelefoon. Singapore \$15, ongeveer €10.

Vergeleken met Amsterdam was het inchecken een aanfluiting. Zelfs als alle lampjes rood knipperden mocht je met je blauwe ogen gewoon doorlopen

Het was weer een Singapore Airlines-vlucht maar nu in een toestel zonder schermen in de stoelen.

Daar zat ik met mijn verloopstekker. Nu was het echt terug naar de basics. De Singapore Airlines-boekjes in het vakje van de stoel maar lezen.

De jongen aan het raampje naast ons zocht al snel een stoel achterin op. Gelukkig maar want hij had zijn kleren vast al meer dan een week continue aan gehad.

De vlucht naar Darwin duurde vier uur en dat vloog letterlijk en figuurlijk snel voorbij. Vast door de vermoeidheid.

De landing ging snoeihard. Volgens mij mijn snelste landing ooit en de piloot moest stevig op zijn remmen staan en kon nog net de bocht naar rechts maken naar de aanlegplek. Darwin is een mooie moderne luchthaven.

Tiny had twee keer 'ja' op het immigratiekaartje gezet vanwege de houten treintjes en haar hardloopschoenen. Na een vluchtige controle vond de immigratiejuffrouw het allemaal goed. Naast ons was het echt een "Australian Immigration" documentaire. Aziaten met grote in folie ingepakte pakketten en koffers vol met merkwaardig gedroogde planten en mogelijk ivoor, neushoornogen en ander spul. Ik zag de wanhoop in de ogen van de immigratieofficier. Alles liep voor ons voorspoedig en de bagage kwam direct op de band.

Naar het hotel. Papieren zoeken naar welk hotel wij eigenlijk moesten en zoeken naar een taxi. Tiny zag een telefoon met Novotel, ons hotel, aan een betonnen paal in de hal hangen. De bediening bleek simpel, de hoorn opnemen en zeggen dat je naar het hotel wilde. Binnen 5 minuten kwam de shuttlebus al aan. Heerlijk zo'n modern land waar alles goed geregeld is. De rit was slechts 500 meter. Wel net te ver om zonder karretje te lopen als je wist waar het was.

Novotel was een prachtig modern 5 hoog gebouw en wij zaten in kamer 500. Op vier hoog dus want hier is begane grond 1. Die verwarring zien wij door de vingers.

Een enorme kamer, lekker koel met twee enorme bedden was onze overnachtingsplek.

Tiny was fors verkouden geworden en wilde snel in bed. Ed werd naar het restaurant gestuurd om een loempia entree en lemon chicken op te halen. Het restaurant was prachtig en ik kon nog een kwartier lekker in de enorme hitte buiten op de bestelling wachten. Een aardig serveerster bracht mij een groot glas koud water met ijsklontjes ter verfrissing. Top. Op het balkon de maaltijd verorbert.

Na het eten stortte de wereld in en gingen wij naar bed.

Donderdag 2 maart

Om 5:00 weer uit de veren om naar het ontbijt van 5:30 te gaan. Ze gingen net open. De keuken was al bezig geweest om de egg, bacon, tomatoes en mushrooms maaltijd klaar te zetten. Tiny nam yoghurt met muesli en Ed een worstje met brood.

De shuttle haalde ons weer om 6:00 op en bracht ons weer de 500 meter naar de vertrekhal. Het was onduidelijk naar welke balie je moest maar al snel werd ons de weg gewezen naar de juffrouwen in het rood van Virgin. Inchecken liep weer vlot.

Het was dus een Virgin-vlucht. Toch nog een aardig groot toestel, maar geen schermen in de stoelen, helemaal niets.

De vlucht was halfvol dus Tiny en ik snel een lege stoel aan de raampjes gezocht. Omdat het nu licht was kon je prachtig al het groen en water om Darwin zien. Iets ten noorden van Katherine werd alles droog en de lucht werd helderder. Met de GPS in de telefoon kon ik goed volgen waar wij ongeveer waren.

Bij Alice Springs waren de MacDonnell ranges spectaculair te aanschouwen. Dit is een enorm lange (644 km) bergketen en maar enkele kilometers breed die uit het vlakke land omhoog komt en maar enkele kilometers breed. Dit was mijn mooiste landing ooit.

Ook hier kwamen wij fors aan de grond maar dat bleek ook te komen door de stevige wind.

Via de trap naar de landingsbaan en de laatste 500 meter te voet naar de hal. 37 Celsius is best warm. De tassen liepen al op de band en het was zoeken naar een taxi.

De rit was 15 km en \$40. Een forse prijs vond ik maar het stond ook in de papieren dus wij waren niet afgezet. Het hotel was duidelijk minder luxueus. Het waren allemaal blokken met 20 kamers, zwembad, restaurant, bar. Een aardig complex waar best veel gasten waren.

Tiny werd steeds meer verkouden en zag er gesloopt uit.

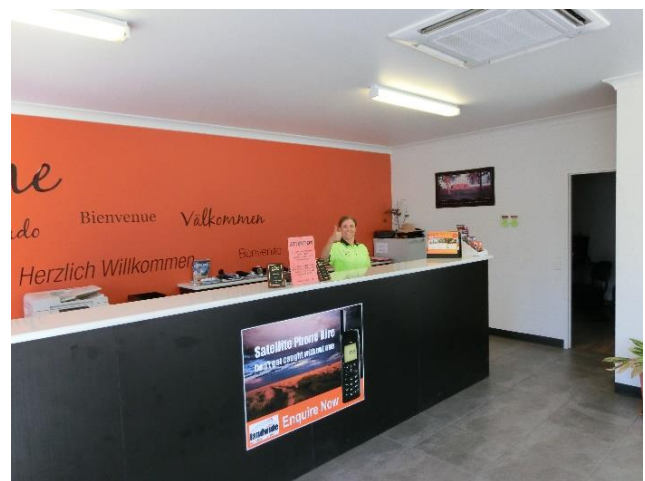
Toch maar naar het centrum van Alice Springs gelopen dat een paar km verder op lag. Bij 36 Celsius best een toer en wij waren blij toen het moderne centrum zich aankondigde. Na een heerlijk cappuccino konden wij er weer tegenaan en gingen op zoek naar een petje voor Tiny en een telefoonkaart voor Ed. Na lang zoeken de Telstra-winkel gevonden. Het was een overspannen toestand daar met een winkel vol hulpzoekenden met niet werkende telefoons en Aboriginals die een telefoon probeerden te kopen.

De 40\$ SIM met 6 Gb data onbeperkt bellen en 30 minuten bellen naar Nederland was niet voorradig maar er kon wel een 2\$ SIM gekocht worden die ik dan kon opwaarderen via internet naar mijn 'plan'. Of zij dat niet voor mij kon doen? Want ik zag de bui al hangen met om het zelf eenvoudig via internet te doen. Natuurlijk 'no problem'. 30 minuten later en een volle winkel achterlatend was de telefoon actief. Nou ja, niet helemaal want ik moest een half uur wachten en dan activeren. Als dat niet werkte moest ik de telefoon herstarten. In die 30 minuten een wit petje voor Tiny bij de Target gekocht en weer terug gegaan naar de coffee shop. Wij hadden de telefoon GPS nodig om de richting weer te vinden daarheen want de oriëntatie is toch steeds weer volledig verdwenen in Australië. Of zou het de jetlag zijn? Na nog een uur prutsen en herstarten deed de telefoon het en had ik mijn '6Gb Plan' werkend. In het hotel weer wat afgekoeld. Tiny had veel last van de verkoudheid en geen zin om ergens te eten. Dus een KFC chickenburger opgehaald en de rest van de avond relaxend door gebracht.

Vrijdag 3 maart

De auto kon worden gehaald. Na een ontbijt met de taxi naar de Apollo rental. Wij werden hartelijk ontvangen en de auto werd ingecheckt. Ik heb denk ik wel 15 handtekeningen gezet heb en de ene verzekering na het andere werd gepresenteerd terwijl ik dacht de volledige dekking tegen elk onheil had afgesloten. De verzekering dat wij bij vastzitten er gratis weer uitgetrokken zouden worden gaf extra rust. Dat de onhandige dingen zoals de spare keys nasturen als je die kwijt raakte à \$4 per dag werd mij en Tiny te veel. Dat risico zouden wij nemen. Uiteindelijk bleek dat ik wel mijn vier wielen op de grond moest houden anders moest ik de hele auto betalen. Dus recht over de kangoeroe of ander zich voor de auto werpend levend wezen want dat was insured, swirven en over de kop slaan dus niet. Ik hoop dat de Australiërs deze aanwijzingen ook hebben begrepen en niet voor Apollo rentals gaan oversteken want uitwijken doen wij niet.

De auto was splinternieuw met 25000 km op de teller. De juffrouw was er trots op en vond het jammer dat hij weer weg ging. Ze bracht het leuk.

Het was een goede keuze. Zelf airco in het slaapgedeelte, de wasbak kraan had een pomp, er waren twee 20 liter jerrycans en twee jerrycan met water aan boord. Het water was al gevuld, de diesel natuurlijk niet.

Wij gingen tegen 11 uur op weg naar de Coles supermarket om inkopen te doen. Daarna op weg over de Stuart Hwy, zuidwaarts, naar Ayers Rock resort camping ground. De 450 km gingen voorspoedig door een prachtig landschap dat erg groen was. De auto reed ongeveer 1 op 10 bij 100 km/uur.

Er stond een harde zijwind en dat maakte de rit was onrustig. Toen wij westwaarts gingen en wind mee hadden reed hij als een zonnetje. Maar bij Ghan, zoals de afslag westwaarts heet de Lasseter Hwy op en waar ook Erldunda roadhouse is werden wij staande gehouden door politie. Ik dacht eerst een wegafzetting maar dat was het niet. Ed moest voor het eerst in zijn leven, na 40 jaar autorijden, blazen. Alcoholcontrole. Wij mochten verder, geen spoor alcohol gevonden.

De weg naar Ayers rock resort was een vervolg qua scenery op het eerste stuk.

De camping was vrij leeg en wij werden ingeschreven door een ½ Dutchse drukke vrouw. Alles werd weer uitgebreid uitgelegd. Moordend heet was het maar als je ging zitten in de schaduw best aangenaam. De auto stond snel op zijn plek en alles werkte. Dak omhoog, wat gezoek naar alle knopjes om de boel, zoals airco en waterpomp voor de kraan, werkend te krijgen.

Nog naar de zonsondergang in de Olga's en Ayers rock vanaf de lookout van de camping gekeken., maar wolken gooiden op het 'moment suprême' roet in de zonsondergang.

Zaterdag 4 maart

Om drie uur in de nacht ontdekte Tiny dat de stoelen en bekers gestolen waren die wij buiten hadden laten staan. K. Met de zaklantaarn de camping over op zoek naar de stoelen en daders.

Het jeugdhonk waar veel lawaai vandaan kwam bleek de verblijfplaatsen voor de employees van het resort te zijn. Zij waren redelijk aangeschoten en vonden het verschrikkelijk voor ons. Zij zouden er morgen een incident van maken. Ik denk niet dat, gezien hun toestand, dat het werkelijk is gebeurd.

Balend weer naar bed en het de volgende ochtend gemeld. Het scheen niet ongewoon te zijn en er waren meerde diefstallen van schoenen, kleding en handdoeken te zijn geweest. Wij moesten het maar melden bij de politie.

Maar eerst Ayers rock en de Olga's. De toegang was tot de parken \$50 voor drie dagen.

Eerst een rondje om Ayers Rock en een wandeling naar een bron en daarna naar de Olga's waar Tiny een kloof in wilde. De eerste 2 kilometer liepen wij achter twee anderen aan maar de kloof kwam niet veel dichterbij. Het was te heet in de volle zon en het bleek later dat de 'Valley of winds walk' gesloten was wegens de hitte.

Terecht. Wel 2 liter water gedronken van die 30 minuten wandelen in een stevige wind bij 38C.

Het politiebureau was net gesloten vanaf 12 uur en de volgende twee dagen ook. Geen aangifte dus. De zonsondergang moest natuurlijk bekeken worden. Eerst een rondje door het Ayers Rock town centre waar niet veel te beleven was. In de supermarkt nog wat water bij gekocht want dat vliegt er doorheen. De zonsondergang was met 70 auto's en verderop 8 bussen goed bevolkt. Die kwamen niet allemaal van de camping. Er zitten vast veel mensen in cabins of motels. Het duurt erg lang voordat de Rock roder in de ondergaande zon kleurt en dan is het licht ook meteen uit. Even niet opletten en het wordt en blijft een bruine klomp. Je hoort overal om je heen voortdurend klikken en wij hebben ook zeker 30 foto's met drie telefoons en 2 fototoestellen gemaakt. Wel een gedoe met al die apparatuur. Twee nieuwe stoelen in de kampwinkel gekocht à \$49 per stuk. Gelukkig zitten ze veel beter dan de gestolen Apollo-stoelen.

Die avond verder rustig aan gedaan en wat gelezen. Tiny in haar roman: Matilde's laatste dans van Tamara McKinley en Ed in de Scientific American van Schiphol.

Zondag 5 maart 2017

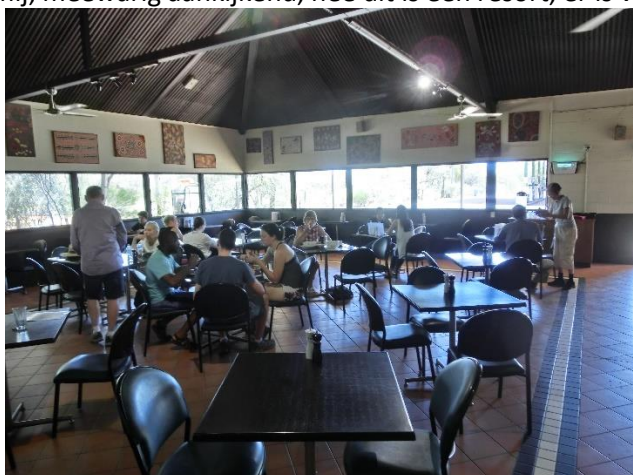
Om 6:30 op. Het wordt dan net licht. Het is dan lekker koel rond de 20 Celsius en je kan dan bijvoorbeeld het dagboek bijtikken en wat rommelen. Maar er moest gereden worden. Kings Canyon resort, 300 km verderop, was het eerste doel.

Om 9 uur waren wij op weg. De weg was prachtig met al zijn kleuren, rood van het zand en rotsen, groen van het gras en de bomen, blauw en wit van de lucht. Het landschap is glooiend en de wegen recht.

King's Canyon zou de stopplaats worden maar het toeristische, vol met groene grasvelden, bomen, winkeltjes en een mooie camping was helaas een illusie.

Een moordend heet resort, niks groen maar lichtbruin stof en beton. De camping was boomloos en kaal. Je kon er wel eten, \$25 begon het mee. Dus maar friet voor Tiny à \$8 en wedges voor Ed, ook \$8. Het was een enorme bak die wij niet op kregen. Ik vroeg de aardige pompbedienster of er nog meer was en ze vertelde mij, meewarig aankijkend; nee dit is een resort, er is verder niets.

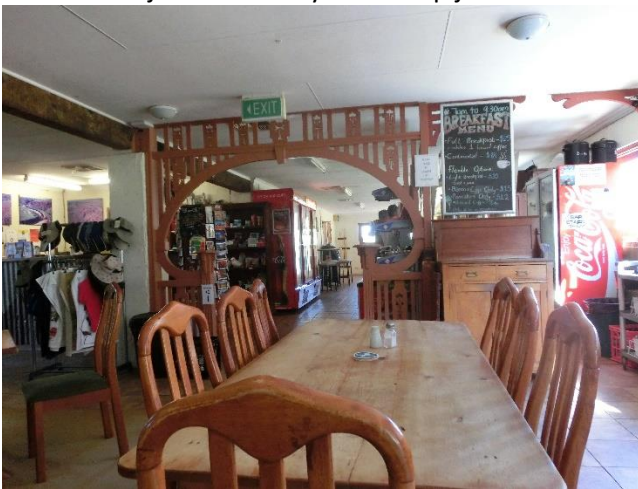
Zij vertelde mij verder dat de Mereenieloop wel in 3 uur te doen was en dan moet ik naar rechts afslaan. King Canyon was weer terug en naar links afslaan. De keuze was doorgaan en hopen dat Glen Helen Gorge een betere plek was. Dan maar geen Kings Canyon.

De Mereenie loop was prachtig. Unsealed maar goed te doen met een 4WD. Het landschap was prachtig want je naderde de McDonald ranges weer. Honderden km lange bergketens in rijen naast elkaar en die hebben ook veel gorges. Tegen de 10 gorges konden wij op de Namatjira drive bezoeken.

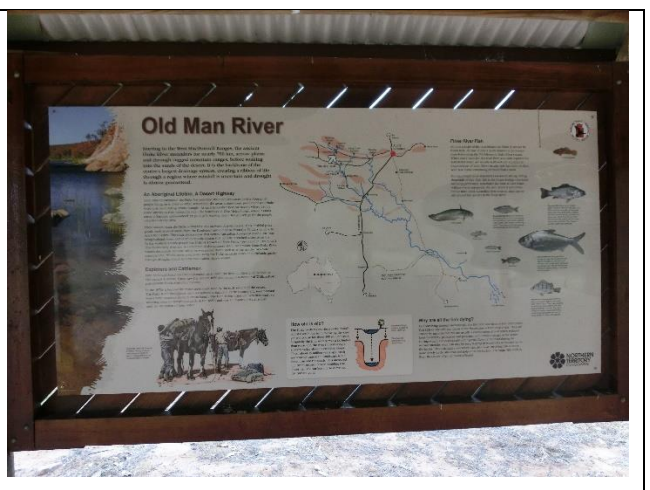
Glen Helen resort was top. Een redelijke schaduwplaats en een resort was man en vrouw sinds 10 jaar de boel runden. Biertje en cider wel \$15 dus dronken zouden wij er niet worden wel even lekker afgekoeld en tegen 5 uur konden wij lekker buiten zitten op onze nieuwe Kookaburra-stoelen met twee stubby holders. Wel een beetje moe en Tiny met keelpijn om 20:30 in bed.

maandag 6 maart 2017

6:30 weer op een heerlijk geslapen. Het ontbijt was nog maar één boterham met kaas de man. Het brood was op. Kopje koffie en thee erbij. Topontbijt.

Naar de Gorge gelopen die vlak bij het resort was. Prachtig met die rode rotsen.

In de auto op weg naar de volgende gorge. Ellery creek big hole was de naam. 1.1 km wandelen erheen en het was al redelijk heet. Tiny zag een outlook en ging die meteen in. Ed was zijn water vergeten en liep door naar de gorge die vlakbij was. Je kon de vissen zien zwemmen zeker 4 soorten gezien en dan heb je ze bijna allemaal gehad want er zijn er tien. Allen uniek voor deze waterstroom en nog geen geïntroduceerde soorten.

Tiny kwam 25 minuten later bij de auto en had mooie kiekje vanaf de outlook gemaakt.

Standley chasm was de volgende. Door een allermooist landschap van heuvel en slingerende wegen was dit een prachtstuk. Standley chasm was een groen resort met een forse uitbaterij. Winkeltje en de toegang tot de gorge. Hij zou prachtig zijn om 12:00 als de zon scheen maar het was nu bewolkt. Daar hadden wij geen \$25 voor over. Maar goed ook want even later kwam een buslading, voornamelijk bejaarde Duitsers er uit. Ik heb mij ogen uitgekeken. Alsof de helft dement was, men verstond geen Engels of heel slecht en gek genoeg zaten er ook een paar jonge mensen tussen. Die zullen wel een vreemde trip hebben gekregen. Een lekker cappuccino en een beef pie, jummie, het Australische hoogtepunt. Wel een erg harde korst dit keer

De rit naar Alice Springs was daarna nog 40km en daar zit je dan ineens in. Zo uit de Outback in een outback-plaats. Alles is er weer, mobiele ontvangst, winkels, luxe. De Ghan express, de trein die van Darwin naar Adelaide rijdt hield ons even op.

Dus snel naar de Coles inkopen voor de volgende dagen gedaan. Veel water, blikvoer, brood, beleg, groetensnacks, wortelen en komkommertjes, voor de vitaminen. Ik ga er van uit dat wij 4 dagen zonder winkel voort moeten kunnen. Dat zou bij pech wel eens het geval kunnen zijn. Waarschijnlijk zijn de vier tussenstopmogelijkheden prima maar je weet het niet.

Buiten waren weer veel Aboriginals te zien. In groepjes zitten ze overal en je ziet ze opvallend veel bij ATM's. Misschien dat ze maar een keer per dag weinig geld mogen opnemen. Daarna naar de Big4 camping. Dat zijn lekkere luxe camping en wij krijgen ook nog eens 10% korting met de Apollo-auto.

De campingbeheerder vertelde ons dat er een paar groepen Aboriginals hier huizen en dat er nu enkele duizenden in de stad. Ze hebben wel onderdak maar ze zitten gezellig onder elkaar in groepen in de stad. Het ziet er wat treurig uit maar misschien valt dat wel mee. De stad is voor hun tijdens de hitte ook luxer dan in de Outback.

Wel de spullen afsluiten want er wordt af en toe geld en alcohol gestolen. Maar er wordt niet ingebroken en de Aboriginals vallen niemand verder lastig.

Het blijft de hele dag half bewolkt en 37C. Best lekker want het is droge lucht en met de airco aan in de slaapcabine kan je af en toe even afkoelen.

Wat eten wij? Noodles beef en Noodles chicken. Heet water erbij en klaar.

Dinsdag 7 maart

Vroeg uit de veren want Plenty Hwy lonkt. Ik ben benieuwd of de verhalen kloppen. Spare tyres, liefst twee mee. Heel veel water en heel veel fuel want het is wel te krijgen maar je weet maar nooit.

De eerste 80 km gaan richting Darwin naar het Noorden over de Stuart Hwy. Tomtom geeft netjes aan dat wij naar recht moeten de Plenty Hwy op richting Jervois dat ik in geprogrammeerd heb als einddoel. Maar elke stop is legaal als het mooi is.

De eerste stop na 70 km op de Plenty Hwy was Gemtree. Er was een air radio school, een gemstone winkel, een bezinepomp en je kon ook gaan fossicken wat inhoud; op zoek met een gids naar al die mooie edelstenen waar het hier van wemelt. Wij konden ook voor \$5 pp een rondleiding door het complex krijgen maar wij zijn Gekke Gerrit niet. Ed had als snel een jonge rooie kater op zijn arm die door zijn gekriebel de tijd van zijn leven had en niet meer weg wilde. De eigenaar wist ons te vertellen dat zijn over-over-grootvader rond 1920 zijn lerarenbaan bij Sydney vaarwel zei en met vrouw en kinderen via veel omzwervingen hier hun huis had neergezet. Hij was vierde generatie en de buurt wemelde van familieleden.

Waar wij heengingen? Naar Boulia. Nou dat zou wel eens niet kunnen want de weg was weggespoeld en dat kon nog niet. Gek genoeg hadden wij bij Apollo gehoord dat het wel kon en bij de ingang van de weg stond toegang naar Boulia for 4WD only. Hij ging bellen. Wij hadden geluk de graders hadden net een kwartier geleden hun werkzaamheden aan de weg afgerond en het kon. Of dat geen mazzel is. Zijn wij zo'n beetje de eerste van dit jaar die de route kunnen rijden tot Boulia. Het had veel geregend dit jaar. En dat was te zien. Zo groen als Nederland leek het wel.

Overall bloemen van allerlei soorten maar niet heel uitbundig. Bij 80 km/uur zag je ze niet maar bij 40 km/uur wel. De hwy is de eerste 75 km geasfalteerd, eerst best luxe breed maar al snel als een breed fietspad. Dan moet je de berm in bij een tegenligger die je elk kwartier wel hebt. In een klap hield het op en werd de weg unsealed. Enorm breed, zoals de 5 banen van de A2. De zijkanen zijn voor de afwatering dus je hebt effectief maar drie A2 banen maar dat is ruim voldoende om met 80 km per uur voort te snorren.

De volgende stop was Atitjere. Een Aboriginal-gemeenschap waar een winkel was en diesel voor de auto. Het was een desolaat dorp en onduidelijk waar een winkel was. Na zoek naar een toilet dat er niet was werd Tiny door een vriendelijke man naar een privé-toilet geloosd. De benzinepomp en winkel waren tot 2 uur dicht en het was nu 13:15. Dan maar de opdracht uit de Outback-aanbevelingengids om bij elke pomp de tank vol te gooien in de wind slaan. Wij hadden voldoen voor nog 350 km en daarnaast nog 40 liter diesel in de jerrycans. Dus met een verbruik van 1:15 bij 60 km/uur (40 km/uur gemiddeld) konden wij makkelijk de

hele route afrijden zonder te tanken. Maar ja, bij pech is het toch wel lekker als de motor aangezet kan worden voor de airco.

Op naar Jervois 137 km verderop. Het was weer een heerlijke 37C en voornamelijk bewolkt. Het waren van die gekke wolken met bollingen onderin dat mammatus-wolken worden genoemd. Volgens mij betekent dat in Nederland noodweer maar hier bleef het droog met af en toe een spetter.

Onderweg was er nog best wat tegenliggerverkeer en wij werden ook door een gewone auto ingehaald die ruim over de 100 km/uur reed. Wat een gek.

Jervois was een cattle station met bezinepomp. Een Engels aandoende vrouw kwam naar ons toen wij de bel voor diesel drukten. Voor \$15 dollar konden wij unpowered overnachten.

Voor ons stond de auto die ons zo idioot snel inhaalde twee jongens en een half Aboriginal vrouw waren bezig de aandrijfriem in de motor er om te leggen. Of ik er verstand van had. Nou voor deze auto niet. Het zag er hopeloos uit want een van de aandrijfwielen zat erg los.

Naast de benzinepomp stonden nog wat raketonderdelen van de lanceerproeven in de 50'ger jaren. Vanuit Woomera werden raketten naar hier afgevuurd. De bewoners kregen een schuilkelder om te schuilen als de proeven en inslagen genomen werden. Maar in tegenstelling tot de bedoeling van de schuilkelder gingen de bewoners erop staan om het vuurwerk beter te kunnen aanschouwen.

Op de kampeerplaats stonden nog vier mannen en een vrouw die de opdracht hadden het land weer in natuurlijke staat terug te brengen nadat een mining was gepleegd.

Ineens stoof de witte Holden met forse snelheid weg en de jongens zwaaiden vrolijk naar ons. Ze zagen erg wat onbetrouwbaar uit en een beetje ADHD.

Het lekkere kopje koffie zat er niet in want de gasaansluiting was 14mm in plaats van 12mm. Na veel van Ed's mislukte pogingen kwam een van de mannen mij wel even helpen toen ik om stroom vroeg voor onze heetwaterkoker. Gelukkig hadden wij nog 8 potten met noodles als noodrantsoen want een heerlijke pasta zat er zonder werkend fornuisje niet in. Met wat van die lekker knabbelworteltjes was het weer een heerlijk avondmaaltijd. Bij de koffie en thee een liquorice met chocoladeomhulsel. De mannen en vrouw waren erg vriendelijk en een heette 'van den Burg'. Hij had geen idee wanneer zijn familie hier gekomen was. De volgende ochtend konden wij weer heet water halen als de generator aanging.

Lekker wat gerelaxed tussen de vliegen die net met te veel waren. Na zonsondergang, 19:20, naar bed en nog een uurtje lezen bij het LED-lampje van de auto. Het bed is enorm groot en erg comfortabel.

Om 12 uur moet Tiny plassen. Jemig pas 0:00 uur. Maar gelukkig vallen wij weer snel in slaap en koelt het weer naar een heerlijke nachttemperatuur af.

Woensdag 8 maart 2017

Om 6:30 gaan de vogels fluiten. Meteen eruit. De generator vliegt aan dus met de heetwaterkoker om stroom vragen. De vliegen zorgen er voor dat wij niet de ochtendkoelte gebruiken om relaxed weg te gaan. Het doel is Tobermorey station dat aan de Queenslandgrens 220 km verderop ligt. De weg is goed te rijden met 60 km/uur. 120 kan ook maar dan moet je twee reservebanden aan boord hebben. Ik ontwijk elke steen die hoger is dan 2 cm en een punt omhoog heeft. Ik moet er niet aan denken dat ik bij 37C de band moet verwisselen.

Geen beest te zien terwijl er toch kangoeroes, paarden en kamelen moeten zijn, Langs de weg zie je de sporen van ik denk kamelen. Het landschap varieert regelmatig en naar het zuiden zie je nog regelmatig een berg van redelijke hoogte (300 – 400m?) en grootte.

Ineens vliegt er een bustard op (In het Nederlands: trap). Een grote loopvogel die hier nog redelijk veel voorkomt maar gestroopt wordt en vaak in een kookpot verdwijnt terwijl hij nu beschermt is. Maar ja wat wil je met 2 agenten op 120000 vierkante kilometer.

Onderweg komen wij enorme termietenheuvel tegen en ook een vlak naast de weg van 5 meter hoog. termietenheuvel zijn vrij plaatselijk en deze termietheuvel is een attractie die zelfs in Google maps te vinden is. De weg wordt slechter en smaller.

Wij naderen Tobermorey station. Maar goed ook want de lucht ziet er raar uit en misschien krijg je een stortbui op je dak. Het is 12:30 en Tiny is wat gaar. Door naar Boulia zou nog 250 km = 6 uur zijn en de weg schijnt een stuk slechter te worden. Rijden is wel lekker koel in de airco maar wij zijn niet in Australië om koelte te zoeken.

Ah, het bord langs de weg zegt dat de camping pies heeft. Dat met een lekker koel glas van iets of een cappuccino en dan lekker relaxen. ... tegenvaller. Geen pies, geen cappuccino, geen pub of road house. Wel veel graafmachines en weenies, kalven. Nee de bevoorrading komt vandaag. De laatste maanden was bevoorrading vanwege de regenval onmogelijk en alles is op.

\$25 voor nacht, unpowered. Maar er wel een stopcontact maar dat staat al iemand met een witte auto. De jongens en vrouw. Zij zijn in het donker doorgereden en hebben kangoeroes, slangen, koeien, bustards en van alles op de weg gezien. Ze zijn met 120 over een richel gereden. Klopt die bult in de weg kan ik mij ook nog goed herinneren, en toen is de band geklapt. Zij hadden een 15" band maar die was hier niet voorradig. Zij zijn nog de buurt afgereden met een paar locals maar zelfs in de schuur met bandenvoorraad voor de hele regio was hun maat niet. Toch wonderlijk dat je nog zo veel hulp in deze leegte kan vinden, en krijgen. Ik zie net een van de mannen net met een wiel naar de garage rollen en ik hoorde net een vrachtwagen weg rijden. De bevoorrading die geweest is?

Nee, die kwam met een echtpaar dat een paar weken oppaste. Die waren in Mount Isa geweest om inkopen te doen en hadden meteen een reserveband voor de jongens meegenomen. Een ritje van 700 km of zoiets heen en weer.

Een van de jongens en zijn vriendin kwamen even buurten. Hij was vorig jaar dronken van het dak gevallen en had zijn nek gebroken. Hij liet de gaten in zijn hoofd zien waarmee zijn hoofd tijden land gestabiliseerd was geweest. Hij was wel een handige jongen. De andere jongen was wat vreemd en had een Franse opa. Beetje een chaoot.

Er kwam een enorme truck met een complete cabin achterop de dam overrijden gevolgd door een 4WD. Convoy exeptionel. Vanuit Brisbane werden kant en klare cabins aangeleverd voor de jongens die straks moesten gaan helpen op de cattle station. Ze hadden een gat gegraven waar de achterwielen van de truck in konden rijden. Een enorme wegmachine op rupsbanden trok de cabin van de lorry af en daar stond hij. Nagenoeg horizontaal. Even later stond de begeleidende 4WD op de truck en de bestuurders gingen weer teug naar Brisbane. En dat alles achter elkaar. Om de rijtijden te omzeilen wisselen chauffeur van de truck en 4WD elkaar elke 2 uur af. Het was nu wel duidelijk dat de weg naar Boulia begaanbaar was als dit enorme ding er ook over kon.

Die avond werden de jongens onrustig en de auto werd volgeladen. Zij gingen weg want het was noodweer en je kon zo een paar maanden hier vast zitten. Ze namen afscheid en scheurden met de Holden weg. De dam over met veel lawaai van een uitlaat, er werd gestopt en even later schoot de wagen alsnog weg de nacht in. 10 minuten later kwamen zij weer terug. De uitgang was het andere pad. Met veel herrie gingen zij de donkerte weer in.

Ed ging bij de beheerder vragen of het echt zo slecht werd. De lucht zag weer wel raar en regenachtig, zo niet stormachtig uit. Het ging ook ineens erg had waaien.

De beheerder was er niet maar wel het stel dat oppaste met nog een gezette jongen. Zij zochten het weer op de computer op en het bleek dat het boven Mount Isa wel regende maar hier zou niets vallen. Pfft. Wij konden rustig gaan slapen.

Donderdag, 9 maart 2017

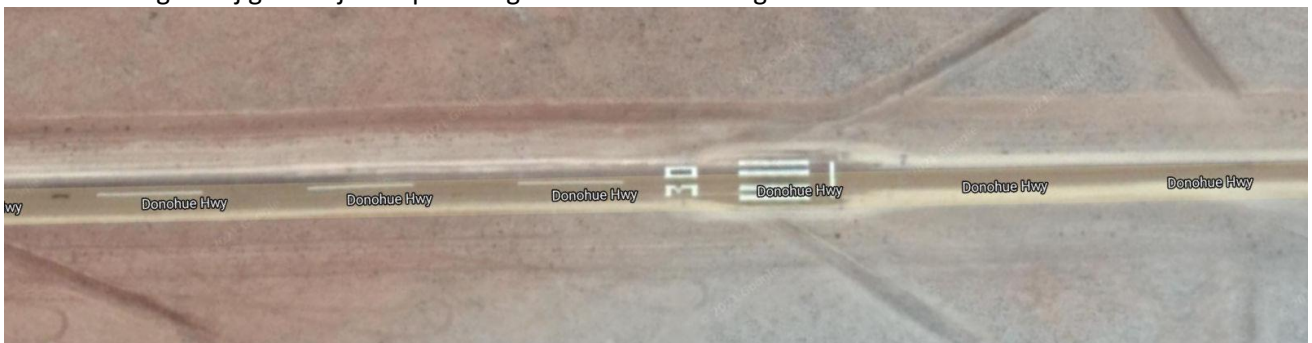
Om een uur of 7 op. De klok was hier een half uur vooruit want het was Queensland tijd. Dat kwam de vrouw ons vertellen en nog veel meer. Zij was instructrice geweest van militairen om in de bush hun positie te bepalen. Haar man was elektricien. Zij waren nu met pensioen en woonden in QLD op een terrein van de beheerder van het terrein waar wij nu ook waren. 2 miljoen square acres. Hij had meerdere terreinen. Ze vertelde over het 'musteren' en hoe de koeien geselecteerd werden voor de slacht of om verder een nieuwe kudde te vormen met de kalveren. De mannetje werden gecastreerd, of niet als het een goede stier leek te zijn. Ze hadden last dat veel mannen naar de mijnen gingen. Dat betaald beter. Ook wat een ramp het was geweest dat koeien niet meer levend naar Indonesië en China vervoerd mogen worden. Veel boeren waren failliet gegaan. Indrukwekkend allemaal.

Om 10 uur op pad. Het werd te heet. Het landschap was veel mooier dan tot nu toe en de weg was lang niet zo slecht als voorspeld. Dan weer rood, dan stukken asfalt en dan die nare witte stukken wat ik vermoed gebroken rots is en vaal onder asfalt ligt. Het is vrij stevig maar er liggen nare stukken steen tussen die je constant probeert te ontwijken.

Wij bereikte de grens met Queensland en na 10 minuten een prachtig stuk asfalt, midden in de Outback, waar een mini-leguaan ons opwachtte.

Even later zagen wij grote cijfers op de weg. Dit was een landingsbaan.

De Plenty highway heet nu sinds de Queensland-grens Donohue highway en werd snel weer unsealed

Op een gegeven moment was er een wit stuk weg met rode zijanten en een blauwe lucht met witte wolken. Dat leverde prachtfoto's op. Maar op deze prachtige fotogenieke gravelweg ook een leuke band 100 meter verder op.

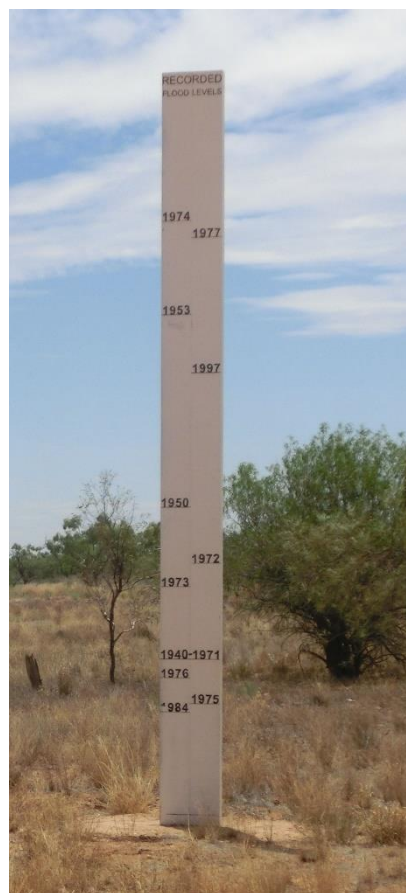

In die enorme hitte, van tegen de 40C, het wiel wisselen.

Gelukkig had ik de handleiding van de auto gelezen en wisten wij vrij snel de krik en toebehoren te vinden. Een kwartier later zat het nieuwe wiel er onder en de lekke band lag weer onder de auto.

Nu de echte stress. Er was nog geen tegenligger geweest en de eerste tegenligger zouden wij pas om 15:00 tegenkomen. Een tweede lekke band zou erg vervelend zijn 160 km van Boulia. Gelukkig kwamen er steeds meer stukken asfalt maar ook veel van die witte stukken. Het landschap was gelukkig erg mooi en veranderde ook steeds. Dan weer enorme vlakten, dan weer knalgroen gras en weer bomen. Tegen 16:00 kwam Boulia in zicht. Nog 1914 km naar Brisbane.

De bandreparateur was er niet. De zaak was wel open maar niemand te bekennen. Eerst een plek op de camping gezocht en de goede man drie keer gebeld. Hij was busy. Om 16:45 er maar weer heen gereden en toen was het hek dicht. Verdorie. Weer bellen en gelukkig nam hij op, wij mochten komen. Hij was inmiddels 70 en onverstaanbaar maar zei ook nauwelijks iets. Voor \$30 werd de band geplakt. Er was iets hards tussen de groeven door de band gegaan. De band zag er slecht en scheef versleten uit. Aan de buitenkant zag het er goed uit maar in de binnenkant minder. Ik stond wel AT (All Terrain) op de band maar ongeschikt of te oud voor deze tocht.

De camping was groen en lag een rivier. Er was één gast en een permanente bewoner.

Heerlijk rustig maar het is al donker voor ik zit. Geen vliegen dit keer.

Om 20:00 naar binnen, muggen. Ook altijd wat hier met insecten. Airco aan en lekker dit dagboek bijgewerkt. Het was 39 Celsius vandaag.

vrijdag 10 maart 2017

Om 6:30 uit de veren. Kop koffie en een boterham met spicy salami. Zo'n heerlijke, vrij dikke, boterham met soy en linseed van de supermarkt. Blijft dagen vers en smeuïg. Tiny aan de thee en een boterham met kaas. Paul Theroux geopend "Het diepe Zuiden". Hij leest weer lekker weg.

Om 10 uur wordt het te warm. Eerst nog even de winkel van de vrouw van de bandenreparateur bezocht. Hij repareert banden en runt een winkel met zijn vrouw.

Lekkere koele Espressokoffie-melk voor onderweg gekocht. Een lekker zoet drankje.

Op naar Winton. 360km km verder op met een tussenstop in Middleton. Het landschap is prachtig met veel groen en bomen.

Aan de horizon een fata morgana? Nee de Black mountain.

Je ziet ook enorme wolkenpartijen aan de horizon. Het landschap is vlak en varieert van kleuren en begroeiing. Ineens rare heuvel aan de horizon. Het blijken afgekalfde rotsen te zijn a la cowboyland in Arizona USA. Op een lookout kregen wij een van de mooiste uitzichten. Prachtig met al die kleuren.

Daarna slingerend door de Arizona-rotspartijen tot ineens het landschap weer enorm vlak en boomloos is tot de horizon. Groots. Wij nadere en gaan onder de wolkenpartij. Het blijken allemaal losse wolken te zien en niet dat dreigende front waar het op leek.

Middleton is een bar met een vriendelijk Aussie.

Er is ook een camping met de naam Hotel Hilton

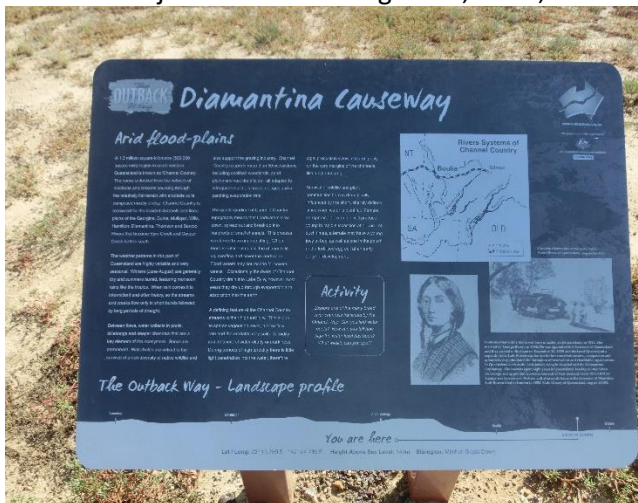
Er zat al een local aan het bier en even later kwam een echtpaar uit Townsville binnen. Na wat gekeuvel vertrokken wij ineens allemaal richting Winton de eigenaar alleen achterlatend. Hij runde de tent alleen.

Nog eens 180 km met gemiddeld 60 km/uur. Veel sneller werd wat onprettig rijden. Het landschap werd weer vlak tot Winton. Allemaal asfalt, eenbaansweg.

Na 2600 km rijden de eerste kangoeroe, dood, maar toch; die telt

Winton lijkt een wat grotere plaats. Gaan wij morgen beter bekijken. Op de camping treffen wij de Townvillers aan die vast veel sneller dan wij gereden hebben. Allebei goed gaar.

Noodles voor Ed, Tiny wortelen. Geen zin om een hamburger te halen. Koken kan nog niet maar dat heeft Ed ook nog geen zin in. Het was een lange rit.

Toen het donker werd naar binnen, airco aan en dagboeken bijwerken en wat lezen, spelen met de telefoon en foto's kijken.

Zaterdag, 11 maart 2017

Weer om 6:30 bij het kriecken van de dag op. Lekker ontbijt met oploskoffie, thee, soy seed boterhammetje met kaas en salami. Wachten tot het te warm wordt en dan op weg naar Longreach 180 km verderop.

Eerst Arno's wall nog even bezichtigen. Een lange muur met allerlei machineonderdelen, wioldoppen, naaimachine et cetera. Daarna nog even door Winton zelf gelopen wat niet veel voorstelt.

Onderweg naar Longreach nog even bij het dinosauriërmuseum langsgegaan. Maar \$33 entree en een bezoek aan het laboratorium waar wij de botten mogen aanraken gaat mij te ver. Het was dan wel een enorme rit hierheen maar toch laten wij de juffrouw in haar nieuwe museum achter. Die vage dinosauriërvoetafdrukken mogen ze ook houden.

Een saaie weg naar Longreach waar wij tegen enen aankomen. Geen enorm drukke plaats maar wel een leuk centrum. Hier worden de koeien verzamelt een doorgevoerd naar de kust.

Maar wat treft ons nu. Hier in de Outback gaan alle winkels zaterdag om 12:00 dicht en zondag is ook alles gesloten. Behalve de IGA en Target, die blijven langer open. De hardware store, om een goede gasslang te kopen, was om 12:00 al dicht.

Maar die hamburger moet nu gescoord worden. Gelukkig er is nog een tent open maar die is aan het sluiten. Een hamburger nee, de grillplaat is al uit. De eigenaar is er vriendelijk en wil wel fish en chips voor ons maken. Dat kunne wij niet meer weigeren en weer zijn wij er in getrapt; een enkele portie was meer dan genoeg. Twee forse gebakken vissen en een grote bak friet. Die bak met friet gaat mee maar wordt uiteindelijk die avond toch weggegooid.

In de IGA nog wat voedsel en drinken gescoord. Volgens mij heb ik al vier liter vocht op.

De camping is een treurige vlakte met hier en daar een boom maar nauwelijks gras. Alleen bij het zwembad. Zwembad, ... , een grote teil met water waar toch vier mensen in gaan en er al keuvelend zich laten bleken door het chloorwater.

Niet zo een leuke camping, zeker niet om te blijven. Het enige vrolijke zijn de Happy Jack's, vogels die veel lawaai maken en zich als groepje verplaatsten en erg sociaal onderling zijn. Je wordt er vrolijk van als je er naar kijkt.

Zondag, 12 maart 2017

Om 9:00 op weg naar Blackall. Een iets kleinere plaats en 200 km verderop. Net buiten Longreach is het QANTAS museum. QANTAS is hier opgezet om post en mensen te vervoeren. De toegang is ook weer fors \$28 pp en dan mag je niet de Boeing in want dan is het \$66pp. Een volledige dag met alles er op en er aan kost \$160pp. Toch een leuke tentoonstelling en in de museumwinkel vind Tiny nog een leuke hanger. Die is verkocht.

De snelweg is erg saai maar er is een Tourist drive. Ik dacht eerst dat deze weg unsealed was maar hij is in de tussentijd helemaal bitumen. Op de kilometerstand 2900 km de eerste levende kangaroo.

Aan de dode kangaroos langs de weg is het hier wel goed bevolkt. Ook een dood zwijn langs de weg, drie emu's als groep – dat zie je niet vaak dat die onder een auto komen – en een monitor meen ik nog te herkennen. Halverwege de rit naar Blackall ligt Isisford. Een leuk klein plaatsje met zelfs mobiele verbindingen. In de pub eten wij een toast met kip, kaas en drinken een Ginger Ale. Best lekker. Zondag dus alles is dicht behalve onze pub en het hotel met een bottleshop waar een paar enorm grote mannen met haar op hun armen aan het bier hangen. Met 60km/uur hobbelen wij over de lege weg. Tiny speurt naar levende wezens langs de weg en ziet er regelmatig een emu of kangaroo. En dat met die hitte. Het was toch weer mini 37 Celsius.

De rit verder levert nog wat mooie landschapjes op en de aanblik van een enorme stortbui verderop. Hij lijkt net langs Blackall te zijn gegaan.

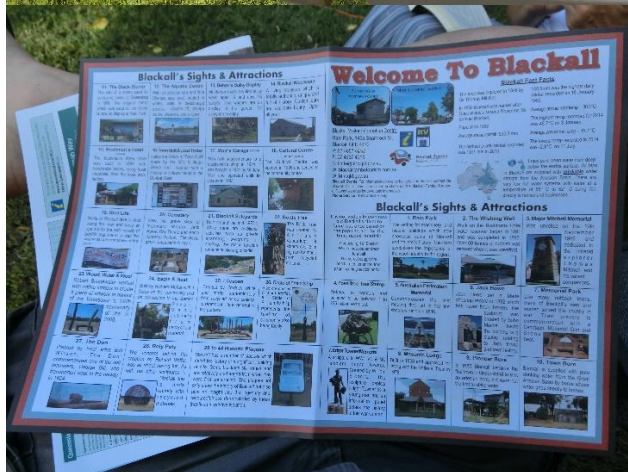

Blackall is een prettig aanzien plaatsje maar alles is dicht.

Dus snel naar de camping want het is al vier uur.

De camping is prachtig net buiten het winkelcentrum. Allemaal gras en geen gasten. Het emenity blok helemaal voor ons zelf. Hier blijven wij een dag is de planning.

De receptionist is een rustige man die ons voor \$32 wel een nacht rust gunt op zijn terrein.
Vanavond noodles als diner. Het is een heerlijke camping waar wij graag nog een dag blijven.

Maandag 13 maart 2017

Om 7:00 uit ons 2 x 2 m bed dat best goed slaapt. Vannacht moest de deken gepakt worden. Om 3:00 werd het te fris onder het laken. Nog steeds geen uitgebreid ontbijt maar de dubbele boterham met kaas en salami en de koffie smaken toch weer goed.

De campingeigenaar liet zijn elf weken oud en klein schoothondje uit. Hij sleepte hem door het natte gras en het was een onhandelbaar ding. Erg koddig om dat te zien met die grote man.

Tegen tien naar het centrum gewandeld. Het is om de hoek. Sommige dingen waren nog dicht rond deze tijd maar een mug cappuccino is wel te vinden. In de gereedschapswinkel gezocht naar een passende gas slang maar dat hadden zij niet. Misschien de winkel tegenover. Maar die was dicht. Tiny vond een leuk leren armbandje in de etalage en wij gaan naar binnen. Daar zitten twee mannen van onze leeftijd of iets ouder leer te bewerken. De bandjes zijn van kangoeroesleer, het sterkste leer dat is er. Tiny wil ook een rode die gemaakt gaat worden. Vanmiddag om een uur of morgen gaan wij hem ophalen.

Na enen terug het dorp in. De mannen waren er niet. Lunch waarschijnlijk. Bij de IGA wat noodlesoep en gemberbier gekocht. Wie kwamen daar in de middag weer aan? Het echtpaar uit Townville. Wel grappig om die steeds weer tegen te komen. Die hadden wel de hele dinosauriërtour gedaan en aan de botten gevoeld. De rest van de dag gelummeld op de camping.

Dinsdag 14 maart 2017

Zoals gewoon om 6:30 wakker en eruit.

De wolwasserij was een verplichting en daarvoor moesten wij richting Quilpie.

In de ochtend nog bij de andere winkel langs voor de gas slang. Na wat zoek door de winkel werd met hulp van de eigenaresse een passende slang gevonden. Maar die zat bij een gasstel. \$70. Een losse slang, maar dan niet passend, was al \$30. Apollo toch maar gebeld. Het was goed. Om het gastoestel te kunnen gebruiken moest de aansluiting van de gasfles worden omgezet. Met de tangen die de vrouw had lukte dat niet, dus naar de overkant, naar de gereedschapswinkel. Daar werd de slang door twee mannen omgezet. Niet de handigste twee, maar goed, ik was geholpen.

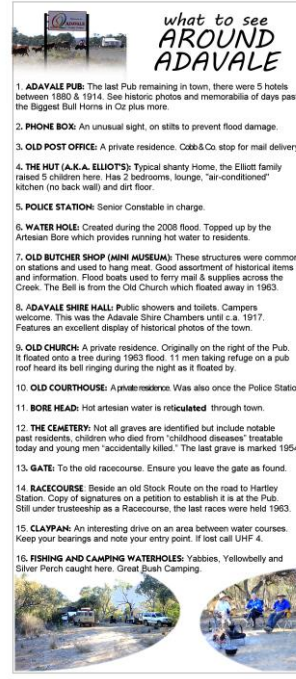
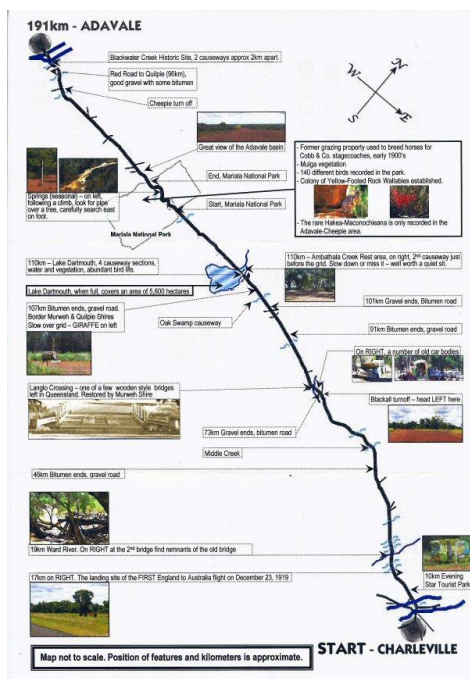

De woolscowler, de wolwasserij. Daar stonden onze Townsvillers ook weer. Die hadden de tour van 10 uur, wij deden die van 11 uur. Elkaar voor de derde keer een goede reis gewenst. Zij gingen terug naar de kust en wij naar het zuiden.

De rondleiding werd door een echte authentieke wolwasser gegeven, totaal onverstaanbaar maar twee broers, die ook met onze tour meeliepen, vertaalden de onverstaanbare zinnen in verstaanbare zinnen. Wat moet het daar enorm heet zijn geweest. Zonder die stoom en een werkende wasserij was het al heet.

Om 12:30 op naar Quilpie. De weg bleek in tegenstelling tot de vorige weg unsealed en 330 km lang. Dat schoot niet op. Op 220 km lag het plaatsje Adavale. Vier inwoners volgens de gids. De weg was prachtig maar schoot niet op en Ed durfde niet sneller dan 50 km/uur en Tiny wilde graag wildlife spotten dus sneller kon ook niet. Verschillende kangaroos en emu's gezien.

Tegen vieren kwamen wij in Adavale aan. Een enorme vlakte met hier en daar een huis op poten. Er stond ook een pub met van die gele XXXX-bierborden. Wij naar binnen waar een aardige man van onze leeftijd ons begroette. Koos Sievert. Sinds zijn zesde in Australië en was trompettist van beroep geweest. Nu was hij onlangs Brisbane ontvlucht en hier de pub begonnen. Hij was net terug uit Brisbane om de hitte te mijden en het was nu ook laagseizoen. Geen hamburger maar wel een pie en een fourX-bier voor Ed. Tiny kreeg een Nespresso. Het werk vond hij prima hier. Twee backpackers hielpen hem en die zaten hier dus God-verlaten van alles een paar weken hier. Het was leuk kletsen en hij was politiek geïnteresseerd. Morgen stemmen. Dat wist hij ons nog te vertellen. Hij volgde de Nederlandse politiek natuurlijk ook. De volgende dag zou hij inkopen gaan doen in Charleville, 600 km heen en weer over dirt road. Hij wist ons naar een plek naast een openbaar gebouw te loodsen waar water en stroom was. Niet gekookt met de nieuwe slang maar sterren gekeken tot die volle maan opkwam en het zicht op de sterren ontnam.

Woensdag 15 maart 2017

De zon wekte ons. Op naar Quilpie 100 km verderop. Ik was blij dat ik die rit gisteren had hoeven af te maken wat even het plan was. Het kostte ons uiteindelijk nog drie uur over dirt road om daar te komen. Op advies van Koos hadden wij de weg lang de droge rivier genomen. Tomtom maakte er een zootje van en kende de weg af en toe en zat er vaak km's naast.

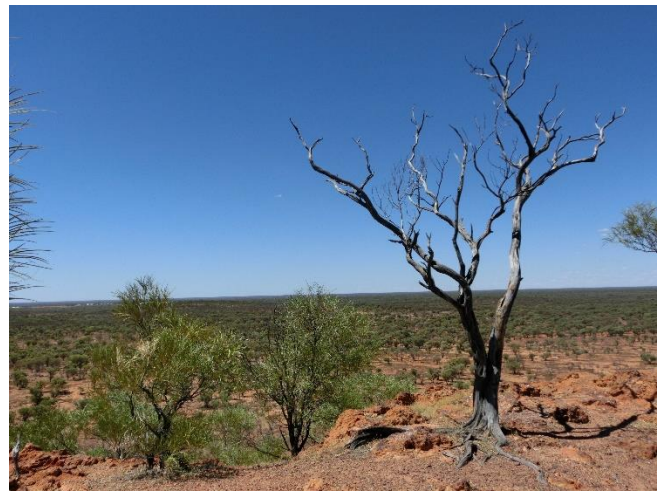
Onderweg een grote monitor lizard, een soort varaan, bezig gezien met het verorberen van een stuk gedroogde kangoeroekarkas. Wat een klauwen. De lizard besloot op een moment om onder de auto te gaan zitten, mogelijk vanwege de schaduw. Uitstappen leek ons onverstandig maar wegrijden was ook sneu voor het beest. Uiteindelijk verbrandde hij zijn poot en verdween hinkend de berm in.

Quilpie was groter dan gedacht. Had wel iets weg van Winton. Als nozems, langzaam rijdend met de auto hebben wij eerst de stad verkend. Wandelen was te heet. Daarna bij de Information langs. Er is toch altijd opvallend veel te doen in zo'n stadje. Een kerk vol met opalen, een oorlogsmuseum, een streekmuseum, een uitkijkpunt, een meer om in te zwemmen, een supermarkt en diverse winkels.

Tiny viel het op dat er geen enkele kledingwinkel was. De kerk konden wij ook niet vinden.

Het uitkijkpunt 4 km buiten de stad wel.

Daarna de camping opgezocht. Deze was redelijk groen en wij vonden een plek met schaduw. De creditkaart werkt niet. Gebeurde wel vaker. Maar ook hier wel weer mobiele telefonie en internet.

Die avond spaghetti gemaakt met de nieuwe gasslang. Wel een gammel toestel maar het lukte.

De sterrenhemel was nu tot half negen goed zichtbaar. De hemel lijkt toch een stuk leger dan in het noorden. Dat verschil met de Noordelijke sterrenhemel was helemaal goed zichtbaar toen ik om 3:00 keek. Dan is de Melkweg ook naar de zijkant gedraaid en niet recht boven je. De maan had mogelijk ook invloed op de hemelbeleving want die was goed fel.

Donderdag 16 maart

De verkiezingsuitslagen zijn gelukkig meegevallen. Jammer genoeg is de PVDA wel dramatisch van 38 naar 9 zetels gezakt maar de PVV heeft er ook minder dan 20. VVD 31. Theoretisch kan er een links kabinet komen. De overburen op de camping, waarvan een Nederlander die hier ook al erg lang woont, hebben een bijbel als luisterboek. Zij gaan terug naar Toowoomba. Dat is enkele jaren geleden volledig weggespoeld en dat is tot grote ergernis van de Nederlander weer precies zo herbouwt wachtend op de volgende golf water. Jesus said en God said wordt veel gesproken in het luisterboek.

Wij zien de overburen nog terug als wij door Quilpie weggrijden en er wordt gezwaaid. Met 70 km/uur naar Charleville ongeveer 220 km verderop via de Diamantine development weg. Het is een mooie weg langs de spoorlijn die zijn eindpunt heeft in Quilpie. De eerste vrouwelijk vliegenier landde per abuis in Quilpie omdat de kaart die zij gebruikte nog Charleville als eindpunt had. Tegenslag voor haar waarschijnlijk maar Quilpie is er nog trots op en je kan foto's bewonderen van die landing op het vliegveld. Dat hebben wij niet gedaan. Onderweg kwamen wij nog de road worker tegen van de camping die zoals hij had aangekondigd ons onderweg wel zou zien als hij onderhoud aan de weg uitvoerde. Ze waren met wat man bezig iets met de brug over een rivier te doen. De priester en zijn Nederlandse hulp kwamen ons na 100 km zwaaiend inhalen. Onderweg in Fox trap roadhouse in Cooladdi koffie gedronken.

Charleville was een redelijk grote plaats maar met een klein centrum. Bij de Information informatie ingewonnen. Ook waar een burger gegeten kon worden. De beste was bij de RSL (Returned and services league) een soort veteranenvereniging waar je vroeger goedkoop kon eten. Nu kon je er ook nog eten maar ook gokken. De burger was met ananas. Tiny weigerde dat resoluut. Dat was geen echte burger. Op naar de tweede keus. Die was onvindbaar. Dus daarna het winkelcentrum in waar wij de priester en Arend Tibbes weer tegenkwamen. De preister raadde ons het Blue gum café verderop aan. Wij werden hartelijk en ontvangen en kregen een heerlijk echte door de Deense kok voor ons speciaal klaargemaakte burger met beetroot, sla en uien.

De winkel Golders met mijn Black widow schoenen was net dicht. Bijna alles was weer dicht, het was 14:15. In de bookstore kwamen wij de priester en Arend weer tegen. Nog meer gekletst en wat afgekoeld. Arend, 72, was boer, mecanicien et cetera geweest, daarvoor in Papoea Nieuw Guinee en Afrika. Hij was nu opgehouden met werken en was met de priester onderweg als second man. Volgens mij waren ze via Weipa, Arnhem land en nu via de Outback weer terug naar Toowoomba allerlei geloofsgemeenten af. Niet katholiek maar het was niet duidelijk wat en waarom precies. Arend was een wildeman die drie keer zijn been gebroken had en een vliegtuigongeluk overleefd had. Hij reed nog motor. Reed vroeger in Drenthe met zijn Fiat 160 km/uur toen er nog geen snelheidslimiet in NL was. Nu wilde hij nog een vliegtuig gaan bouwen en vliegen. Hij was er gek genoeg voor. Goed, nu echt afscheid.

Wij naar de camping. Niet op loopafstand van het centrum. Wel groen met vriendelijke en spraakzame beheerders. Over twee, drie weken zou de hel gaan los barsten. Dan kwamen de toeristen met duizenden. Dan werd het kouder in het Zuiden maar hier ook en dan was het aangenaam. Veel Aussies, maar ook buitenlanders, als toerist. Ik denk dat wij geluk hebben door in maart te gaan. Deze campings zijn nu prettig maar niet als het voller wordt. Je ziet nu al best veel gepensioneerden met enorme 4WD's en kampeerwagens daarachter. Een aluminium boot op het dak is het summum.

Vrijdag 17 maart 2017

Een kookaburra vliegt in de ochtend over. Vroeg op stap voor de bush-wandeling in Tregole NP een uur verderop. Het is een mooie wandeling van ruim 2 km. De bomen zijn netjes met bordjes aangegeven en het valt je dan pas op hoeveel verschillende bomen je zo, zonder bordjes gelabeld, onopgemerkt passeert. Het is al vrij warm maar wij sloegen ons er goed doorheen. Onderweg spot Tiny vier bustards tussen het gras.

Wij gaan verder op weg naar Mitchel en dan Roma. De weg is gelukkig 'Open'. Het kan hier toch aardig spoken en je waait of weg of je staat een meter onder water.

In Mitchel wat cappuccino gedronken en daarna naar Roma.

Eerst wat rondgetoerd en de stenen kerk aanschouwt. Grappig. Van steen zie je niet veel. Daarna bij Golders weer een paar schoenen gekocht, voor de tweede keer. Tiny wist zich te herinneren dat wij hier de vorige keer ook een paar hebben gekocht. Nu zijn ze \$120.

Een Levis-broek voor \$40 ook maar meegenomen. Die was wel voor de halve prijs. Een maatje 33 x 32, is wat ruim misschien.

In Roma naar de Big Rig camping. Het had net geregend en er waren wat plassen. Goed geslapen weer.

Zaterdag 18 maart 2017

De regen nadert en ik heb nog een plek in Australië met de iPad gevonden waar het volgens de verwachtingen nog 3 dagen droog is. Theodore. Wij gaan via Taroom over een binnenweg die sealed blijkt te zijn maar op de kaart nog niet.

De weg is groen en kronkelt door het heuvelachtige landschap. Het is zo mooi dat Tiny af en toe indommelt.

Wij zijn om een uur of twee in Taroom waar alles dicht is. Tiny heeft nog geen zin om op de camping te gaan zitten. Door naar Theodore. Onderweg nog naar een lake NP gereden over een prachtige unsealed road met palmen en veel vogels. Maar het meer was onbereikbaar. Om daar te kamperen hadden wij, met kans op regen, deze afgelegen plek afgewezen.

Theodore stelde helemaal niks voor en de camping was een camp site 2 km, over een zwaar begroeide dirt road, de heuvel af. Nee, dan maar door 50 km verderop naar een caravanpark in Moura.

Moura blijkt een enorme pit, afgraving, van onder andere steenkool te zijn. De camping zit gelukkig niet stampvol met miners maar is erg groen met prachtige grasvelden, en slangen schijnt. Die moeten wij melden als wij ze zien. Toch weer 300 km gereden. De km-stand staat op bijna 4000 km.

Zondag 19 maart 2017

Een rustdag. Het is driekwart bewolkt en niet heel erg warm meer. De camping is schaduwrijk met veel groen gras. Een praatje met de burens die hun dochter bezoeken en uit Brisbane komen. Gepensioneerd en ook zij hebben Amsterdam, Canada bezocht en gaan graag met de trein, ook door Australië. Een wandeling naar het dorp waar een cappuccino met pie genuttigd werd. Het is nu toch wel weer heet in de zon. Om 12 uur weer terug en voortdurend verplaatsend om in de schaduw te blijven gelezen. Tiny worstelt zich door Paul Theroux en Ed door de schaduwwereld van Sutton.

Weinig spinnen in het park maar wel veel vogels. Nadat wij in het zwembad gezwommen hebben doen de vogels dat later. Elke soort heeft een andere tactiek. Er doorheen scheren. Er even in en uit vliegen of alleen maar kijken en niet durven. Later komen honderden rode Gala's over die in het gras bij elkaar waarschijnlijk mineralen uit de grond eten.

Tiny ontdekt dat er een bout in het dakmechanisme van de auto los is geraakt. Een ladder geleend bij de camping maar je komt er niet bij. Het boutje zit precies boven de motorkap 2 meter boven de grond. Apollo gebeld. De receptionist snapt niet helemaal waarover het gaat maar morgen gaat de technische dienst mij bellen om een uur of negen.

De bonen uit de noodvoorraad kunnen uiteindelijk gegeten worden. Niet een topmaaltijd zonder kruiden en iets te smakvolle tomaten uit blik. Duidelijk een andere tomatensmaak dan in Nederland, veel voller. Met klaverjassen wordt het 1 – 1.

Maandag 20 maart 2017

Tiny gaat rennen maar heeft problemen met het Garmin GPS-horloge dat het na wat gerommel het ineens weer doet. Het wordt een dag wachten op de reparateur van het dak. Gelukkig is het een van de mooiste campings tot nu toe. Tiny haalt later nog wat boodschappen bij de IGA.

Toch wel irritant dat gewacht. Het is veel lezen en wat spinnenjacht. Maar de camping is volledig ontdaan van al het kleine leven, insecten en dus ook spinnen. Wat gekaart, gelezen en de dag vloog weer voorbij. Toch maar in de middag weer Apollo gebeld. Morgenochtend.

Dinsdag 21 maart 2017

Als er om halftien nog geen reparateur zich gemeld heeft Apollo weer gebeld. Tussen 10:30 en 12. Een van de mannen is ziek en niet komen werken. Klokslag 10:30 meldt zich een aardige man die op de motorkap klimt, iets wat ik niet durfde omdat ik dacht er doorheen te gaan, en de bout bekijkt. Een klinknagel die losgeschoten is. Na toch wat stevig gerommeld komt die eruit en wordt er een verse bout nu met moer en twee ringetjes ingezet. Het dak sluit nu nog schever maar dat bomt niet. Wij kunnen weg.

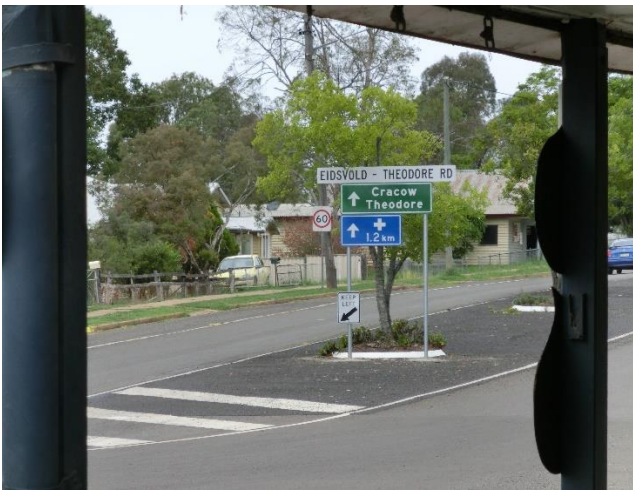
Op naar Gyndah. 300 km verderop en ik vond een prachtige unsealed road door de landerijen en heuvel van Queensland. Een prachtig groene rit van boerderij naar boerderij, door de bossen en heuvels met af en toe een spetter regen.

In Cracow is een goudmijn geweest en heeft daardoor een museum. De plaats is volledig ontvolkt met hier en daar een huis. Wel een leuk museum met plek voor drie auto's om te overnachten, met stroom, toilet. In het museum kan een en blok goud gegoten in plexiglas in en plexiglazen doos optillen. Helaas niet meenemen.

Daarna door naar Eidsvold waar koffie en een hamburger is. De rit naar Gyndah was weer prachtig. De camping was redelijk verouderd en er waren veel backbackers met gitaren en oude auto's. Verder weinig last van gehad. Het regende wel af en toe dus een noodle soep was het enige wat gemaakt werd.

Woensdag 22 maart 2017

Om zeven uur aan het ontbijt en snel daarna op stap richting Kingaroy waar een Big4 camping is. Die zijn meestal wat netter.

Eerst naar de Lookout dat een prachtig uitzicht over de plaats en het achterland gaf. Nog even getankt en door Gyndah gelopen. De route ging onseleed naar Hivesville. Tomtom kende en wilde de route niet plannen. Er zit duidelijk een breuk in deze route in de software. Gelukkig wist hij wel dat de weg Gyndag – Hivesville road heette dus dat gaf vertrouwen. De weg was weer glooiend omhoog, omlaag, links, rechts door allerlei landschappen. Het regende af en toe stevig en dat maakt rijden om dit soort wegen extra spannend.

In Wondai het plaatselijke museum bezocht waar ons van alles over pinda's, operatiekamers en het schieten van herten werd verteld. Dat waren natuurlijk Europese herten die wel geschoten maar waarvan het vlees wettelijk niet verkocht mocht worden. De verteller, tevens restaurateur van het museum en jager, was hierover natuurlijk verbolgen. De plaatselijke galerie was groots maar vol met kunst die ons niet boeide.

Daarna een bijzonder lekkere cappuccino op het zitje buiten bij de benzinepomp maar deze werd verstoord door een road train waarvan de chauffeur binnen wat bestelde en zijn motor met fors toerental voor de deur liet lopen. Een hels kabaal was het maar niemand scheen zich er om te bekommeren. Vast een Australische gewoonte.

Het laatste stuk dus was ook binnendoor maar Tomtom liet ons af en roe een erf of onmogelijke weg inslaan. In Kingaroy het winkelcentrum verkend en in de Woolworth biefstuk, want gehakt is alleen per ½ kg of meer, voor de spaghetti en wat noodvoorraad gekocht. Het bleef verder droog en de camping was rustig. Het is bewolkt en 25C. Nog geen muggen of andere nare insecten. O ja, wel hele grote mieren. Wij stonden vlak naast een grote caravan, maar de camping was verder rustig.

Donderdag 23 mei 2017

Op weg naar Esk waar wij Kimberly en de familie zouden treffen.

Maar eerst de Bunya mountains. Een gebergte vlak onder Kingaroy. Het was een forse klim omhoog en de omgeving kreeg steeds meer een tropisch aanzien. Het water droop uit de bladeren en het was er goed vochtig.

Op het hoogste punt van de weg was een mooie rustplaats aangelegd waar je kon kamperen en van waar uit wandelingen gestart konden worden.

Sommige wandelingen waren 10-tallen kilometers lang. Wij kozen die naar de top en het mooie uitzicht.

Onderweg hoorden wij diverse rifle birds en zagen kangoeroes het struikgewas in hoppen. Wij zaten in de wolken maar af en toe kon je het dal zien.

De afdaling met de auto was prachtig en wij kwamen door bossen met de Bunya-bomen en door hun vorm het bos een aparte aanblik gaf.

In de middag kwamen wij op de camping iets na Kimberly aan. Zij had de 4wd met caravan en de kinderen hierheen gebracht. De eigenaren van de camping hielpen met het gevaarte inparkeren.

Die avond druk met bijkletsen en het in toom houden van de kinderen.

Vrijdag 24 mei

Deze dag was een rustdag waarin wat gewandeld werd, koffie gedronken, zwemmen en wat lezen. Die avond kwam Scott ook aan. De restanten van ons voedsel bij die van Kimberly gevoegd en daarmee een maaltijd in elkaar geflanst.

Zaterdag 25 mei.

Die dag 6:30 op en rustig ontbeten. Een Engels ontbijt met worsten, champignons, tomaat et cetera. De spullen gepakt en met de auto van Kimberly naar Robert Whyte en Anne in Brisbane gereden. Het was een rit van 120 km over Mount Glorious. Onderweg heel veel motorrijder die deze bochtige weg vast prachtig vinden. Op ongeveer $\frac{3}{4}$ van de stijging naar de top een ernstig klinkend gepiep uit de auto. Tjsiep, tsjiep en nogal hard. Alsof het wiel er af aan het lopen was of iets vreselijks in de motor aan het kapot gaan was. Stoppen kon je daar nauwelijks maar na 1 km was er uiteindelijk plek.

Vreemd het gesjiep ging door. De cicaden in de bomen waren zo vreemd aan het piepen. Gelukkig. 10 km verder op gaf Tomtom de melding dat de batterij leeg was. Verdorie geen stroom op de sigarenaanstekker plug. Gelukkig had ik nog een powerpack voor de telefoon in mijn tas want zonder TomTom zou het knap lastig in Brisbane worden de weg te vinden. Boven aan de top was een klein plaatsje dat volledig bezet was door motorrijders die allemaal naar elkaars motor aan het kijken waren.

De rest van de rit ging voorspoedig.

Direct na aankomst moesten er Nephila's, schorpioenen en huntsmannen gevangen worden. Ook twee zakken met bladeren van de grond werden verzameld. Daarin vinden kinderen de meest uiteenlopend gedierte en spinnetjes. Een lunch van Anne en daarna naar het Science festival in de stad. Anne zette ons af voor de deur van het museum en wij hadden veel bekijks onderweg naar de stand met onze bakken met spinnen.

Die middag kwamen honderden mensen langs om de spinnen te zien, de nephila's over hun hand en arm te laten lopen en angstig naar de potten te kijken. Robert Raven was wat introvert en Michael Rix aardig maar echte gesprekken zat er niet in. Veel te druk. Die avond bij wat wijn bij Robert thuis bijgekletst.

Zondag 26 maart 2017

Om 6:30 op en na het ontbijt nog even de nieuwe ontdekte species bekeken.

Daarna weer 130 km terug over Mt Glorious.

De boel was al gepakt en de auto stond buiten de camping want wij moesten om 11 uur er af zijn.

Scott was al weg met de caravan. Kimberley ging met de kinderen in haar auto alvast naar huis. Wij gingen binnendoor via Boonah en Beaudesert. Het duurde eindelijk voor die kop koffie in zicht kwam. Een leuk plaatsje maar ook hier alles dicht. In het Hotel zaten mensen aan een tafeltje. Die bleken allemaal aan het bier te zijn en keken wat lodderig uit de ogen. En, pech, de koffiemachine was stuk. Een aardige man die nogal veel praatte zou ons naar een coffeeshop brengen. Wij werden langs, natuurlijk, de oudste kerken van Queensland geleidt. Ook hij wist geen coffeeshop te vinden op zondag en na 15 minuten wisten wij hem van ons af te schudden. In Boona waren de winkels en dus ook de coffeeshops weer open en uiteindelijk had ik na inmiddels vanaf Brisbane gerekend wel vier uur aan het rijden geweest. En een laatste hamburger. Een mooie afsluiting van de Alice Springs – Brisbane-reis van ruim 5100 kilometer. Tegen vieren waren wij bij Kimberley.

Maandag 27 maart 2017

Scott moest werken en was vroeg weg. Excuse me, Abigail was al vroeg bezig Miss Ed en Miss Tiny bezig te houden en Flynn deed veel pogingen om kruipend naar buiten te ontsnappen.

Die dag wat gewandeld en gewinkeld met Tiny en Kimberley, die niet konden slagen, bij de diverse kledingwinkels in een enorme Mall. Ed slaagde wel bij Bungers; twee paar gele werkhandschoenen.

Die avond de buitengrill gebruikt en de dag kwebbelend afgesloten.

Dinsdag 28 maart 2017

De kinderen moesten naar de opvang en werden door Scott afgeleverd. Ed ging met Kimberley de caravan voor reparatie wegbrengen en daarna was het pakken en de auto inleveren om 10 uur.

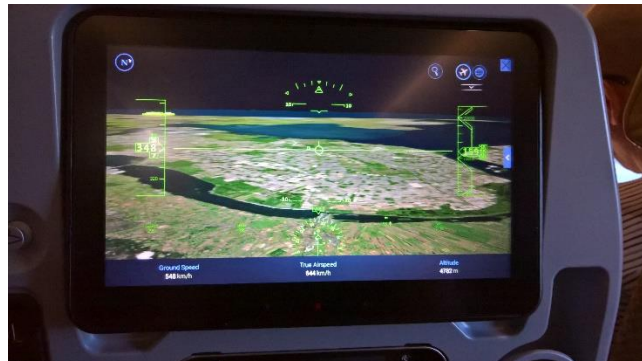
Kimberley ging ons voor. Eerst tanken en daarna de Apollo in. Fout, dit was de reparatie-ingang, terug, volgende ingang, foute ingang, weer terug. Nog steeds zonder schade, een wonder. De derde ingang bleek de juiste. Alles stond stampvol en uiteindelijk konden wij de sleutel inleveren. De km-stand werd genoteerd en verder niets. Tiny had de auto helemaal schoongemaakt maar ook daar werd niet op gelet. Ook niet de ontbrekende handdoek en verkeerde stoelen.

Die hebben wij later opgebiecht. Nee, gestolen stoelen werden ondanks onze enorme verzekering niet gedekt. Tiny had zich net rot geërgerd aan het verhandelen van verzekeringen bij een Duits stel. Het kon je

miljoenen kosten als je een kostschool in reed of een trein deed ontsporen. Misschien toch verstandig om je daar tegen te verzekeren. En niet 'swirven' want als je over de kop sloeg en op het dak belandde kon je de hele auto betalen.

Wij hadden ook een extra verzekering voor de tolgeweg en om uit de blubber gratis te worden losgetrokken betaald en daar nog spijt van daar ingetrapt te zijn. Maar de tolgeweg was achteraf wel handig, anders moest je door de stad.

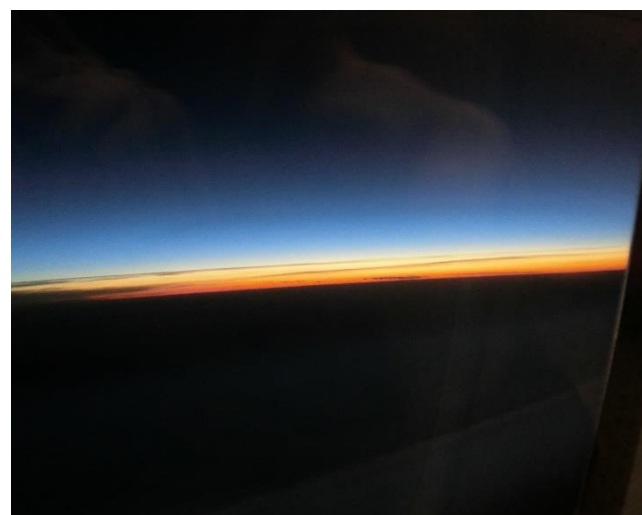
Een stoel werd vergoed. Tiny vertelde de man nog eens hoe vervelend het was om drie dagen lang noodles te moeten eten op de Plenty hwy. Maar daar kon hij niet veel aan doen. Wel vergoedde hij twee dagen wachten op de reparatie zonder dat wij er om gevraagd hadden. Uiteindelijk kregen wij ruim \$400 terug. Iedereen toch tevreden.

Daarna met Kimberley nog naar een andere Mall om de tijd te doden tot 12:30.

Toen was het afscheid nemen op het vliegveld en inchecken. Ging allemaal vrij vlot zonder problemen. Rond 15:30 zaten wij in de lucht. Er was duidelijk een cycloon in het noorden en de vlucht was erg onrustig. In Singapore vastgesteld dat er geen Levis-winkel meer was. Maar in Terminal 1 was nu wel een Uniqlo winkel waar wij helemaal losgingen. Truitje, 2 overhemden en 3 T-shirts. Wij konden de inkopen nauwelijks dragen laat staan in de tassen kwijt.

Boarden ging weer vlot en om 23:50 was het de volgende cycloon ontwijken. Zelfs een beginnende stewardess werd er bang van. De vlucht was 11.000 km in plaats van 10.000 maar ondanks de omwegen toch om 7:00 geland en iets na 8:00 werden wij door Kim voor de deur afgezet.

Ed Nieuwenhuys 2021